HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

זעירי אמר אף שאור בכל תקטירו. (ח) שאילו אין בשאור כזית ועיסה משלימו לכזית שהוא חייב ועובר משום שנאמר כל שאור וכל דבש לא תקטירו (ויקרא ב): **כמאן כר"א דדרים כל.** לגבי חמץ בפ' אלו עוברין בפסח (ט) דקתני ועל עירובו בלאו דברי ר' אלעזר דכתיב כל מחמצת לא תאכלו (שמות יב): **אי הכי.** לימא (י) זעירי וכן נמי לענין חמץ בפסח יהא חייב על עירובו משום דכתיב ביה כל: **אין הכי נמי.** דלענין חמץ בפסח היתר מצטרף לאיסור וכר"א והאי דקאמר (כ) גבי שאור משום לאפוקי לתנאי דאמר דאמר במסכת מנחות יש הקטרה בפחות מכזית אין חייב עליה אלא א"כ (ג) יהא בו כזית או שיהא היתר משלימו לכזית: **מקפה של תרומה.** העשויה מיין של תרומה. מקפה רוטב: **והשוס והשמן.** שנותנין לתוכו משום תבלין הן של (ל) חולין: **וגגע טבול יום במקצתן.** איכא דאמרי (מ) משום ושמן של תרומה אבל לא במקפה [דחולין] דטבול יום שויוהו רבנן שני ואין שני עושה שלישי אלא בתרומה. ואית דאמרי מאי במקצתן אפילו במקפה של חולין דכיון דעריבי בחד מנא דמי ליה כמאן דנגע בתרומה עצמה: **והוינן בה אמאי פסול במקוס מגעו.** (נ) דאין טומאת אוכלין בפחות מכזיתא: **ומה טעם.** לוקה עליו בכזית והא ליכא שיעורא (ד) (ו) אלא

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה זעירי וכו' תקטירו שאפי' אין בשאור כזית ועיסת מצה משלימו לכזית: (ב) ד"ה ונגע וכו' איכא דאמרי בשום ושמן: (ג) ד"ה והוינן וכו' במקוס מגעו הא אין: (ד) ד"ה ומה טעם וכו' ליכא שיעורא לאו משום: (ה) תוד"ה כמאן וכו' בפות מלה דתני התם כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו אין לי בפ"ל ומיהו דתני' התם נמתק: (ו) בא"ד אלא כל זה מקצתו אלא זית מנין ת"ל כל"ל ומיהו מנין נמתק: (ז) בא"ד כמו שמפרש אבל **התם** בפרק כל המנחות: (ח) בא"ד דנסי דרבנן דרשא אחרונה לא דרשי מכי כל כר' אלעזר מ"מ דרשא ראשונה הפשוטה יותר: (ט) בא"ד כמאן כר' אלעזר דדרים כל דכיון דכל אתא לאלי הקומץ אייתר ליה: (י) בא"ד דהיינו היתר מצטרף לאיסור לא שמעי' כל"ל ומיהו לירוף נמתק: (כ) ד"ה המקפה וכו' כעין דייסא **והשוס** שנתן בו לתבלין הוי חולין ונגע טבול יום **במקצתו** פסל את כולו דמקפה עיקר כל"ל: (ל) ד"ה ה"ג וכו' אמאי פסול הא בטלי תבלין ברובה **וקסבר** דימוע: (מ) ד"ה אמר רבה בר בר חנה בר בר חנה בר בר חנה. דימוע מדאוריתא הוא, **הואיל** וזר לוקה עליה בכזית. משום דיש שם תרומה עלה, ומיהו לא ממילא כתרומה עצמה לפסול את כולן (שם). **מאי טעמיה.** זר לוקה עליו בכזית משם זרות, הא לא אכל כזית תרומה, ולא משום דהיתר מצטרף לאיסור (שם).

ומיעטו מיעטו בתרא למאי אהני הא במיעטו וריבה לחוד בריבה ומיעטו וריבה דרשינן ליה א) כדפי' ר"ת ואע"פ דריבה ומיעטו וריבה נמי אמר דריבה קמא לא מהני מידי בשלמא התם איכא למימר ריבה קמא אורחיה דקרא להתחיל בו כמו ולקחת המרגלא אבל מיעטו בתרא ליכא למימר הכי הילכך נ"ל איכא מדה בתורה אפי' למאן דדרים ליה בריבוי ומיעוטי דרשינן ליה בפרט וכלל ופרט. עכ"ל מהר"ף נ"ע: **אין היתר מצטרף לאיסור.** אם אכל חצי זית בשר וחצי זית חלב אינו חייב: [חוץ] מזיר שהרי אמרה תורה וכל משרת ענבים לא יאכלו. כלומר שאם שרה פתו ביין ויש בו מפת ומיין כדי לגרף [כזית] חייב הכי דרשינן בסמוך דאי איכא כזית מיין לחודיה קרא למה לי ומיתורא דמשרת דרשינן ליה הכי ולא מכל ואין לגרוס מה שכתוב בספרים משרת וכל משרת דהוה משמע דמכל דרשינן ליה דא"כ לפרוך אדר' אבהו נמי כמאן כר"א דדרים כל ואפי' אם תימצי לומר דרבנן דרשי וכל משרת אע"ג דלא דרשי כל מ"מ מאי פריך נקמן ממאי דהאי משרת להיתר מצטרף לאיסור הוא דאתא לימא טעמא דידי משום כל וכל אלא ודאי משמעות דידיה ממשרת ולא מוכל: **זעירי אמר אף שאור בכל [תקטירו].** שאם הקטיר חצי זית משאור וחצי זית ממנה מצטרף משום כל שאור לא תקטירו: **כמאן** כרבי אלעזר[2] דדרים כל. בפ' אלו עוברין (פסחים מב.) כל מחמצת לא תאכלו לרבות כותח הבבלי אייתר מלה דתני' התם נמתק: **אי הכי לענין חמץ בפסח.** דלר"א[8] נמי היתר מצטרף לאיסור דהתם נמי כתיב כל מחמצת לא תאכלו: **אה"נ אלא לאפוקי מדאביי.** ה"ק[9] דשאור עדיפא לאשמועינן דלא כאביי והא קמ"ל דאין הקטרה כו' ואי איכא לירוף אין ואי לא לא והכי מפרש ליה לברייתא דקרא כל המנחות אין לי אלא כולו פי' כזית מקצתו פי' חצי זית דהכי אית ליה עיבורו מעיין דהיינו מועט שאור מעורב דס"ד אמינא הואיל ומעורב בהיתר יתבטל ת"ל כי כל ולדידיה אין שייך לירוף דאף בפחות מכזית שאור חייב וא"ת לאבאי דברייתא אמאי לא דרשי נמי חמץ לחייב עליו בפחות מכזית שאור מעורב דס"ד אמינא הואיל ומעורב בהיתר יתבטל ת"ל כי אבל לגבי לר' אלעזר וי"ל דשאני גבי חמץ דכתיב ביה אכילה ואין אכילה בפחות מכזית: **להא שמעתא.** דר' אבהו דבשאר איסורין אין היתר מצטרף לאיסור: **המקפה** של תרומה. תבשיל עב וקפוי כעין דייסא (כ) והשמן שנתן בו תבלין הוי חולין וגגע טבול יום במקצתו פסל את כולו דהוא עיקר והיא של תרומה וטבול יום פוסל התרומה המקפה של חולין והשוס והשמן של תרומה וגגע טבול יום במקצתו לא פסל אלא מקום מגעו בלבד: **ה"ג רש"י מקום מגעו אמאי** (ג) פוסל. הא בטילתו[10] תבלין דקסבר[11] דימוע מדרבנן הוא דאסור כלומר דמדאוריתא חד בתרי בטיל והא דתרומה בחד ומאה דרבנן הוא: **אמר** רבה בר בר חנה (מ) **מדאוריתא הוא הואיל** וזר לוקה עליו בכזית. משום דשם תרומה עליה [הלכך לגבי טומאה נמי שם תרומה עלה] ומיהו לא חמירא כתרומה עצמה ליפסול כולן לשון רש"י [בפסחים] וקשה לרבינו תם דמדפריך ולבטיל ברובא משמע שהשוס והשמן אינו בעין דדבר שהוא בעין אין מתבטל ולא משמע הכי [דקתני] וגגע טבול יום במקצתו משמע דאשוס והשמן קאי ולא אמקפה מדלא קתני במקצתה אם כן משמע דמיירי שהשוס והשמן בעין ותו דסיפא דהך משנה במסכת טבול יום (פ"ג מ"ג) א"ר יהודה אימתי בזמן שהם גוש בקערה משמע דאיירי שהוא בעין וע"ק לריב"ל דתנן התם עיסה שנדמעת בתרומה אינו נפסל בטבול יום ר' יוסי ור"ש אומרים נפסלת אלמא בדמוע המעורב ואינו מיכר לא מפליג בין מקוס מגעו לשלא מקוס מגעו אלא מאן דאסר אסר בכולה ומאן דשרי בכולה שרי לכך פי' רבינו תם דאיירי שהשוס והשמן מפוחרין על המקפה ונכרין וריש במקפה של תרומה ושוס ושמן כוליה חולין י"ל דהשוס והשמן הוי כידות לטומאה דכידות אוכלין אמרינן בעלמא (חולין דף קיח.) שהן מניחות את הטומאה אבל מקפה של חולין ושוס ושמן של תרומה לא פסל אלא שוס ושמן שנגע בו וה"ג והוינן בה מקוס מגעו אמאי פסל הא לא הוי כציר ודעיני רש"י לא ישרה זאת הגירסא שבכמה מקומות פי' שאוכל מקבל טומאה אפי' בכל שהוא כדדרשי' בת"כ אוכל יטמא מלמד שמטמא בכל שהוא יכול אף לאחרים בכל שהוא ת"ל אשר יאכל אוכל הנאכל בבת אחת והיינו כציר וה"ת אומר דאסמכתא בעלמא הוא דבמס' אהלות (פי"ג מ"ה) תנן פחות מכציר אוכלין[12] וקתני סיפא זה הכלל הטמא אינו ממעט והא דדייק והא [לא] הוי כציר ל"ל דלאו אשמן דייק דמשקין מטמאין בפחות מרביעית אלא אשוס פריך וא"ת ומאי פריך והרי שוס ושמן (ח) אחת הוא שאין מקבלין טומאה פחות מכציר מדאוריתא מ"מ ד) פסלי שפיר ואע"ג[13] דאין מקבלין טומאה מדאוריתא מ"מ מדרבנן טמטמי ומאי פריך הא[14] דפסיל ר"ל מדרבנן וי"ל דלישנא דפסל משמע מדאוריתא: ומשני הואיל דזר לוקה עליו בכזית ולאו דוקא נקט לוקה דהא תרומת שוס מדרבנן אלא הכי קאמר הואיל וזר לוקה עליו בכזית אילו היתה תרומה דאוריתא דין הוא להחשיבה ולא יתבטל אגב המקפה: (ט) **משום** דהיתר מצטרף לאיסור. דאין נמצא[15] (ה) שיהא לוקה עליו בכזית ואם תאמר ולימא הואיל וזר לוקה עליו בכזית אם היה מלקט ומוכר (ו) משם כזית ואמ"י דאין דרך אכילתו בכך ומשום הך טעמא ליתא לן למימר שלא יתבטל אגב המקפה: **מאי טעמא לאו משום דהיתר מצטרף לאיסור.** אלמא אפי' בשאר איסורין נמי אית להו היתר מצטרף לאיסור [ואת אמרת] דווקא בזיר: אמר

ליה למנקט שאור לאפוקי מדאביי וא"ת ולאביי דדריש כל דשאור לפחות מכזית אמאי לא דריש נמי גבי חמץ לחייב עליו בפחות מכזית וי"ל דגבי חמץ שאני דכתיב ביה אכילה ואין אכילה בפחות מכזית: להא שמעתא דר' יוחנן. המקפה תבשיל עב וקפוי כגון דייסא וכיוצא בו. והשוס והשמן הנתונים בו לתבלין הם של חולין. פסל הכל דמקפה עיקר וטבול יום פוסל את התרומה. והוינן בה מקום מגעו אמאי פסול הא בטילי להו תבלין ברובא דקס"ד דדימוע אסור מדרבנן. ואמר רבה בר בר חנה דדימוע דאורייתא והואיל וזר לוקה עליה בכזית משום דשם תרומה עליה הלכך לגבי טומאה נמי שם תרומה עליה ומ' לא החמירו בו כתרומה עצמה לפסול כולה כדפ' רש"י בפסחים: ומאי טעמא זר לוקה עליה בכזית משום זרות הא לא אכיל כזית תרומה לאו משום דהיתר מצטרף לאיסור.

ח א מיי' פ"ה מהלכות איסורי מזבח הל' ג סמג לאוין שיח:

ט ב מיי' פ"ה מהלכות טומאת אוכלין הל"ב: י ג מיי' שם הלכה יג:

נוסחת הריב"ן

ח) נמי זעירי: כ) זעירי גבי: ג) יש בו כזית: ד) תרומה: ה) והא ליכא בתרומה במקום מגעו כציר דלאין כו': ו) ק"ל והא ליכא כדלי אכילת פרס ממנו זית של תרומה:

הגהות התוספות

1. צ"ל וממשמעות. 2. בס"א ר' אליעזר וקן בכל המשך הסוגיא. 3. צ"ל מקצתו מנין דהיינו אלי זית כו'. 4. ראשי תיבות והכא קאמר וכ"ה בס"א. 5. תיבות אמרי' שפיר נמתקות וצ"ל דכיון. 6. צ"ל אייתר ותיבת דמייתי נמתק. 7. צ"ל אלטריך כי כל. 8. תיבת דלר"א נמתק וצ"ל נמי וימא דלר"א איתר מצטרף כו'. 9. צ"ל הך. 10. צ"ל בטלי להו. 11. צ"ל דקס"ד. 12. צ"ל פחות מכציר אוכלין ממעט. 13. צ"ל דאע"ג. 14. צ"ל לימא הא. 15. צ"ל דאין נמצא כל כך יחד.

פי' הרא"ש

אף שאור בבל תקטירו. נמי היתר מצטרף לאיסור אם הקטיר חצי זית חמץ וחצי זית מצה עמו ואינו מעורבין אלא כל אחד ניכר. כמאן כר"א דדריש כל בפ' כל המנחות תניא כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו אין לי אלא כולו. פ' כל הקומץ דהיינו ב' זיתים דסבר אין קומץ פחות מב' זיתים מקצת מנין חצי קומץ דהיינו זית ת"ל כל. עירובו מנין. פי' חצי זית שאור וחצי זית מצה דהיינו היתר מצטרף לאיסור ת"ל כי כל. והיינו דקאמר כמאן כר"א דדריש כל גבי כל מחמצת לא תאכלו לרבות כותח הבבלי ושכר המדי. ופליגי רבנן פ' ואלו עוברין וכיון דדריש כל למקצתו אייתר ליה כי כל לרבות עירובו דהיינו היתר מצטרף לאיסור אבל לרבנן דלא דרשי כל איצטריך כי כל לרבות מקצתו והיתר מצטרף לאיסור לא שמעינן מיניה. אי הכי לענין חמץ בפסח נמי לר"א היתר מצטרף לאיסור דכתיב ביה כי כל אוכל מחמצת אה"נ אלא לאפוקי מאביי דאמר יש הקטרה בפחו' מכזית ומפרש בריש"א דפ' כל המנחות אין לי אלא כולו דהיינו כזית דס"ל לאביי יש הקטרה בפחות מב' זיתים מקצתו מנין פי' חצי זית ת"ל כל עירובו מנין פי' מעט שאור מעורב בהיתר דס"ד הואיל ומעורב יבטל ת"ל כי כל ולדידיה לא שייך למימר דשאור בהיתר מצטרף לאיסור דהא אין צריך צירוף דאפי' פחות מכזית מיחייב. ועדיפא ומעיטו מיעטו בתרא למאי אהני הא במיעטו וריבה לחוד בריבה ומיעטו וריבה דרשינן ליה א) כדפי' ר"ת ואע"פ דריבה ומיעטו וריבה נמי אמר דריבה קמא לא מהני מידי בשלמא התם איכא למימר ריבה קמא אורחיה דקרא להתחיל בו כמו ולקחת המרגלא אבל מיעטו בתרא ליכא למימר הכי הילכך נ"ל איכא מדה בתורה אפי' למאן דדרים ליה בריבוי ומיעוטי דרשינן ליה בפרט וכלל ופרט. עכ"ל מהר"ף נ"ע: **אין היתר מצטרף לאיסור.** אם אכל חצי זית בשר וחצי זית חלב אינו חייב: [חוץ] מזיר שהרי אמרה תורה וכל משרת ענבים לא יאכלו. כלומר שאם שרה פתו ביין ויש בו מפת ומיין כדי לגרף [כזית] חייב הכי דרשינן בסמוך דאי איכא כזית מיין לחודיה קרא למה לי ומיתורא דמשרת דרשינן ליה הכי ולא מכל ואין לגרוס מה שכתוב בספרים משרת וכל משרת דהוה משמע דמכל דרשינן ליה דא"כ לפרוך אדר' אבהו נמי כמאן כר"א דדרים כל ואפי' אם תימצי לומר דרבנן דרשי וכל משרת אע"ג דלא דרשי כל מ"מ מאי פריך נקמן ממאי דהאי משרת להיתר מצטרף לאיסור הוא דאתא לימא טעמא דידי משום כל וכל אלא ודאי משמעות דידיה ממשרת ולא מוכל: **זעירי אמר אף שאור בכל [תקטירו].** שאם הקטיר חצי זית משאור וחצי זית ממנה מצטרף משום כל שאור לא תקטירו: **כמאן** כרבי אלעזר[2] דדרים כל. בפ' אלו עוברין (פסחים מב.) כל מחמצת לא תאכלו לרבות כותח הבבלי אייתר מלה דתני' התם נמתק: **אי הכי לענין חמץ בפסח.** דלר"א[8] נמי היתר מצטרף לאיסור דהתם נמי כתיב כל מחמצת לא תאכלו: **אה"נ אלא לאפוקי מדאביי.** ה"ק[9] דשאור עדיפא לאשמועינן דלא כאביי והא קמ"ל דאין הקטרה כו' ואי איכא לירוף אין ואי לא לא והכי מפרש ליה לברייתא דקרא כל המנחות אין לי אלא כולו פי' כזית מקצתו פי' חצי זית דהכי אית ליה עיבורו מעיין דהיינו מועט שאור מעורב דס"ד אמינא הואיל ומעורב בהיתר יתבטל ת"ל כי כל ולדידיה אין שייך לירוף דאף בפחות מכזית שאור חייב וא"ת לאבאי דברייתא אמאי לא דרשי נמי חמץ לחייב עליו בפחות מכזית שאור מעורב דס"ד אמינא הואיל ומעורב בהיתר יתבטל ת"ל כי אבל לגבי לר' אלעזר וי"ל דשאני גבי חמץ דכתיב ביה אכילה ואין אכילה בפחות מכזית: **להא שמעתא.** דר' אבהו דבשאר איסורין אין היתר מצטרף לאיסור: **המקפה** של תרומה. תבשיל עב וקפוי כעין דייסא (כ) והשמן שנתן בו תבלין הוי חולין וגגע טבול יום במקצתו פסל את כולו דהוא עיקר והיא של תרומה וטבול יום פוסל התרומה המקפה של חולין והשוס והשמן של תרומה וגגע טבול יום במקצתו לא פסל אלא מקום מגעו בלבד: **ה"ג רש"י מקום מגעו אמאי** (ג) פוסל. הא בטילתו[10] תבלין דקסבר[11] דימוע מדרבנן הוא דאסור כלומר דמדאוריתא חד בתרי בטיל והא דתרומה בחד ומאה דרבנן הוא: **אמר** רבה בר בר חנה (מ) **מדאוריתא הוא הואיל** וזר לוקה עליו בכזית. משום דשם תרומה עליה [הלכך לגבי טומאה נמי שם תרומה עלה] ומיהו לא חמירא כתרומה עצמה ליפסול כולן לשון רש"י [בפסחים] וקשה לרבינו תם דמדפריך ולבטיל ברובא משמע שהשוס והשמן אינו בעין דדבר שהוא בעין אין מתבטל ולא משמע הכי [דקתני] וגגע טבול יום במקצתו משמע דאשוס והשמן קאי ולא אמקפה מדלא קתני במקצתה אם כן משמע דמיירי שהשוס והשמן בעין ותו דסיפא דהך משנה במסכת טבול יום (פ"ג מ"ג) א"ר יהודה אימתי בזמן שהם גוש בקערה משמע דאיירי שהוא בעין וע"ק לריב"ל דתנן התם עיסה שנדמעת בתרומה אינו נפסל בטבול יום ר' יוסי ור"ש אומרים נפסלת אלמא בדמוע המעורב ואינו מיכר לא מפליג בין מקוס מגעו לשלא מקוס מגעו אלא מאן דאסר אסר בכולה ומאן דשרי בכולה שרי לכך פי' רבינו תם דאיירי שהשוס והשמן מפוחרין על המקפה ונכרין וריש במקפה של תרומה ושוס ושמן כוליה חולין י"ל דהשוס והשמן הוי כידות לטומאה דכידות אוכלין אמרינן בעלמא (חולין דף קיח.) שהן מניחות את הטומאה אבל מקפה של חולין ושוס ושמן של תרומה לא פסל אלא שוס ושמן שנגע בו וה"ג והוינן בה מקוס מגעו אמאי פסל הא לא הוי כציר ודעיני רש"י לא ישרה זאת הגירסא שבכמה מקומות פי' שאוכל מקבל טומאה אפי' בכל שהוא כדדרשי' בת"כ אוכל יטמא מלמד שמטמא בכל שהוא יכול אף לאחרים בכל שהוא ת"ל אשר יאכל אוכל הנאכל בבת אחת והיינו כציר וה"ת אומר דאסמכתא בעלמא הוא דבמס' אהלות (פי"ג מ"ה) תנן פחות מכציר אוכלין[12] וקתני סיפא זה הכלל הטמא אינו ממעט והא דדייק והא [לא] הוי כציר ל"ל דלאו אשמן דייק דמשקין מטמאין בפחות מרביעית אלא אשוס פריך וא"ת ומאי פריך והרי שוס ושמן (ח) אחת הוא שאין מקבלין טומאה פחות מכציר מדאוריתא מ"מ ד) פסלי שפיר ואע"ג[13] דאין מקבלין טומאה מדאוריתא מ"מ מדרבנן טמטמי ומאי פריך הא[14] דפסיל ר"ל מדרבנן וי"ל דלישנא דפסל משמע מדאוריתא: ומשני הואיל דזר לוקה עליו בכזית ולאו דוקא נקט לוקה דהא תרומת שוס מדרבנן אלא הכי קאמר הואיל וזר לוקה עליו בכזית אילו היתה תרומה דאוריתא דין הוא להחשיבה ולא יתבטל אגב המקפה: (ט) **משום** דהיתר מצטרף לאיסור. דאין נמצא[15] (ה) שיהא לוקה עליו בכזית ואם תאמר ולימא הואיל וזר לוקה עליו בכזית אם היה מלקט ומוכר (ו) משם כזית ואמ"י דאין דרך אכילתו בכך ומשום הך טעמא ליתא לן למימר שלא יתבטל אגב המקפה: **מאי טעמא לאו משום דהיתר מצטרף לאיסור.** אלמא אפי' בשאר איסורין נמי אית להו היתר מצטרף לאיסור [ואת אמרת] דווקא בזיר:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) בד"ה (בעמוד הקודם) איכא וכו' דרשינן ליה כדפי' ר"ת. תיבות כדפי' ר"ת נמתק. וצ"ל כדפרישית מ"מ ויעו"ש ודו"ק: **ב)** ד"ה כמאן וכו' לא דרשי מכי כל. תיבות מכי כל נמתק. וצ"ל מכל כל"ל מ"מ. ויעו"ש: **ג)** בא"ד מאי קאמר מו שיבוא וכו' ולגרף היתר לאיסור וכו' ובסיפא אפי' אינו בעיניה [אלא] מחוי כל"ל: **ד)** ד"ה אמר רבבר"ח וכו' מ"מ מדרבנן פסלי וכו' כל"ל: **ה)** ד"ה משוס דהיתר וכו' דאין נמצא. נ"צ ר"ל דאין נמצא משוס כזית כשאוכל דרך אכילת המקפה. מ"מ:

מוסף רש"י

אף שאור בבל תקטירו. נמי היתר מצטרף לאיסור, אלו זית קומץ דשאור ואלו זית דמצה ואינן מעורבין אלא כל אחד ניכר (פסחים מג:). דדריש כל. ודרשינן הכי הכי מקצתו מנין, אלו זית שאור ואלו זית מצה עמו (שם). לענין חמץ נמי. דהא אמרינן על עירובו אינו, והיינו נמי היתר מצטרף לאיסור (שם). ומאי אין הכי נמי. דאמרן בפסח היתר מצטרף לאיסור, והאי דנקט שאור לאפוקי מאביי דאמר יש הקטרה לפחות מכזית. וזהיב בהקטרת שאור כל דהו ולא בעי לירוף, קמ"ל דאין הקטרה ואי איכא לירוף אין אי לא לא (שם). להא שמעתא. דר' יוחנן (שם). המקפה. תבשיל קפוי ועב, של תרומה. כגון דייסא, והשוס והשמן. הנתונין בו לתבלין הוי של חולין (שם). פסל את כולן. אם כל הקדירה, דמקפה עיקר וטבול יום פוסל את התרומה (שם). מקום מגעו אמאי פסול. הא בטלי להו תבלין ברוב, דקס"ד דימוע מדרבנן הוא לאסור (שם). ואמר רבה בר בר חנה. דימוע מדאוריתא הוא, הואיל וזר לוקה עליה בכזית. משום דיש שם תרומה עלה, ומיהו לא ממילא כתרומה עצמה לפסול את כולן (שם). מאי טעמיה. זר לוקה עליו בכזית משם זרות, הא לא אכל כזית תרומה, ולא משום דהיתר מצטרף לאיסור (שם).